

ה"ת 52490/12/15 - גבריאל אדרי נגד י.ל כח המכבים שמירה ואבטחה בע"מ,מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תל אביב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 52490-12-15 מדינת ישראל נ' לוי ואח' 12 במרץ 2017

לפני
המבקש:

גבריאל אדרי
ע"י ב"כ עו"ד דורון מנוסביץ

נגד

המשיבות:

1. י.ל כח המכבים שמירה ואבטחה בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד עדי ארליך
2. מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תל אביב
ע"י ב"כ עו"ד צלי פלג

החלטה

1. לפניי בקשה להחזרת תפוס מכח סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969 (להלן: "פסד"פ").
  2. בקצירת האומר, אציין כי המבקש שימש כעובד במשיבה 1 במהלך התקופה שבין 1.12.14 ועד ליום 5.1.16. עסקינן בחברת שמירה ואבטחה. בעקבות חקירה שקיימה משטרת ישראל - הונאה תל אביב כנגד המשיבה 1, נתפסו נכסי האחרונה ומכאן הופסקה עבודתו של המבקש, ושכרו לא שולם. המבקש עותר לקבלת משכורתו האחרונה, חודש דצמבר 2015, פדיון ימי חופשה, דמי הבראה ופיצויי פיטורים - ובסך כולל: **21,210 ₪**, במסגרת בקשה זו להחזרת תפוסים, המצויים בידי משיבה 2.
  3. ביום 30.6.16 ניתנה החלטתה של כב' השו' פוזננסקי, בבקשה אחרת להחזרת תפוסים, המצויים בידי המשיבה 2 - בקשה שהגישה המשיבה 1, מנהלה ואחרים.
- מעיון בהחלטה עולה כי התיק נפתח ביום 22.12.15 (מועד "הפרוץ") עם מעצרו של מנהל המשיבה 1 ואחרים, בחשד לביצוע שורה של עבירות הונאה ומרמה, סחיטה באיומים, איומים ועבירות לפי חוק איסור הלבנת הון. עסקינן בפרשייה רחבת היקף, כאשר במסגרת החקירה המורכבת תפסה המשטרה שורה של נכסים, ולבקשתה ניתנו צווי מניעה (איסור דיספוזיציה) ע"י בית משפט השלום בתל אביב.

בפני כב' השו' פוזננסקי הונחה בקשה לביטול צווי המניעה והחזרת התפוסים, ובין היתר תשלום משכורות חודש דצמבר 2015 לעובדי המשיבה 1, תשלום חוב פסוק לצד ג', תשלום חובות לספקים, תשלום חובות לבנקים, שיערוך פיצויים לעובדי המשיבה 1, תשלום חוב לביטוח לאומי, ביטול הקפאת חשבון הבנק בבנק לאומי והסרת צווי מניעה שונים אשר הוטלו על נכסי מקרקעין.

4. לאחר דיון שנערך במעמד הצדדים, ובהמלצת בית המשפט, הגיעו הצדדים להסכמות שונות, ובין היתר (למושא ענייננו) תשלום משכורות עובדי המשיבה 1 לחודש דצמבר 2015 ופיצויים.

בהקשר זה, קבעה כב' השו' פוזננסקי, כהאי ליסנא:

"העובדים אשר מבקשים את תשלום משכורתם, יפנו למשיבה (משיבה 2, ר.פ.) בתוך 30 יום ממתן החלטה זו בבקשה מתאימה. לבקשה זו יצרף כל עובד תלושי משכורת של שלושה חודשים לפחות, כמו גם תצהיר התומך בבקשתו. בהינתן כי העובד יעמוד בדרישת הסף שפורטו והמשיבה תמצא כי יש מקום לשלם לו את משכורתו, הרי שזו תועבר לידיו בתוך 30 יום ממועד העברת המסמכים...עוד יובהר כי ההחלטה בנוגע למשכורות כוללת גם את רכיב הפיצוי (פיצויים לעובדים, ר.פ.)" - להלן: "החלטת השו' פוזננסקי".

5. המבקש הגיש תביעה לביה"ד האזורי לעבודה בתל אביב כנגד משיבה 1 (מעבידתו) וכן פעל בהתאם למתווה האמור בהחלטת כב' השו' פוזננסקי.

ביום 6.7.16 ניתן פסק דין ע"י ביה"ד לעבודה (ס"ע 56375-01-16), בהעדר התייצבות המשיבה 1.

ביה"ד פסק בהתאם להודעת המבקש בפניו ולמקרא כתב ההגנה מאת המשיבה 1, לטובת המבקש והורה למשיבה 1 לשלם למבקש בתוך 30 ימים:

שכר עבודה בסך 7500 ₪.

דמי הבראה בסך 1890 ₪.

פדיון ימי חופשה בסך 4320 ₪.

פיצויי פיטורין בסך 7500 ₪.

הוצאות משפט בסך 250 ₪.

6. ביום 25.10.16 התקיים דיון בביה"ד לעבודה, בבקשת המשיבה 2 לבטל את פסק הדין שניתן בהעדר, וזאת בשים לב לחקירה הפלילית. לאחר הדיון דחה ביה"ד את הבקשה **והותיר** את פסק הדין על כנו.

ביה"ד קבע כי משיבה 2 איננה צד להליך, ואין לה מעמד בכל הנוגע ליחסי העבודה בין המבקש

למשיבה 1. בכל הנוגע ליחסי העבודה בין המבקש למשיבה 1 ולנובע מהם "מסורה סמכות ייחודית לבית הדין לעבודה".

באחרית החלטתו קבע ביה"ד לעבודה, כהאי ליסנא:

"אין חולק כי בכל הנוגע לשחרור נכסים תפוסים הסמכות מסורה לבית משפט השלום אשר אף נתן החלטה בנושא בהליך שהתנהל בפניו. כך שבכל הנוגע למהות פסק הדין, המדינה אינה צד ועל כן אין מקום לבטל את פסק הדין. בכל הנוגע ליישום פסק הדין, וכפי שנכתב בסעיף 5 לפסק הדין עצמו - הרי שעצם התשלום של פסק הדין כפוף להנחיות הפרקליטות, וכפועל יוצא מכך, להנחיות היחידה החוקרת אשר פועלת מטעמה וחזקה שהשיקולים שהיא שוקלת הם אלה המצויים בגדר סמכותה בלבד. כפי שצוין בדיון, התובע אף פנה לגורמים הרלוונטיים בפרקליטות בצירוף כל המסמכים הנדרשים ואף הציגם בפני ביה"ד ולמרות שחלפו למעלה מ- 30 ימים, טרם קיבל תשובה, ומן הראוי כי תוחזר לו תשובה במועדים שנקבעו בהחלטת בית משפט השלום, במיוחד שעה שמדובר בשכר עבודה שהינו מטה לחמו".

7. ביום 23.2.17 קיימתי דיון במעמד הצדדים בבקשה.

ב"כ המשיבה 2 פירט אודות תיק החקירה וציין כי מצוי המה בהשלמת חקירה שלישית במשטרת ישראל - הונאה תל אביב. טרם הוגש כתב אישום. על המבקש לעבור שתי משוכות, האחת להראות שיש לו זכות מוכרעת ובשלב השני להראות טעמים מיוחדים, מדוע יפרע סכום החוב העומד לזכותו מול המשיבה 1 מתוך הכספים שתפסה המדינה לצרכי חילוט. המדינה הסכימה כי המבקש עבר את המשוכה הראשונה אולם באשר לשלב השני, לא ניתן לדון בטעמים מיוחדים בשלב המוקדם של ההליך וכמצוות הפסיקה יש להמתין לסוף ההליך לבירור הטענות. כל שכן, המבקש נחקר כחשוד בתיק זה, ומכאן לא מתקיים טעם מיוחד כאמור. "מדוע האינטרס הציבורי שהקנה למדינה זכות קניינית בחילוט צריך לסגת מפני האינטרס של המבקש והכלל הוא שהאינטרס של המבקש הוא שצריך לסגת".

המדינה הסתמכה בטיעונה על פסקי הדין: ע"פ 1428/08 חורש ואח' נ' מדינת ישראל (25.3.09); ע"א 8679/06 חביץ נ' מדינת ישראל ואח' (30.12.08).

ב"כ המשיבה 2 אישר כי החלטת כב' השו' פוזננסקי אכן ניתנה בהסכמה ובעקבותיה פנו 98 עובדים למשיבה. המשיבה 2 פנתה למשיבה 1 לקבלת תוכנת השכר ונתקלה בהתנגדות ומכאן ניתנה תשובת המדינה ביום 1.2.17 לשו' פוזננסקי לפיה רוב הבקשות לאקונויות, קיים מידע חסר ובחלק מהבקשות יש סתירות מהותיות בין הבקשות לחומרי החקירה לרבות דיווחי המשיבה 1 לרשויות.

לשאלת בית המשפט האם בכוונת המדינה להגיש כתב אישום גם כנגד המבקש בעניינו, השיב נציג המדינה: "לשאלת בית המשפט אנחנו עומדים על כך שהשאלה אם יוגש כתב אישום נגד המשיב אם לאו איננה רלוונטית, מכיוון שאנחנו בהליך אזרחי ולא הליך פלילי. בקשת טוען לזכות היא בקשה סוג של הליך

אזרחי שנכנס להליך פלילי... -

ע' 21, ש' 4-6.

ב"כ המשיבה 1 הסבירה כי המנגנון שנוצר בהחלטת כב' השו' פוזננסקי נועד לחסוך מהעובדים לפנות כל אחד לבדו לביה"ד לעבודה כדי לקבל זכות מוכרעת וליצור מנגנון לתשלום השכר של חודש דצמבר והפיצויים. ב"כ המשיבה 1 ציינה כי עד היום לא העבירה המשיבה 1 רשימה המפרטת מי זכאי לשכר ומי לא. לגופו של עניין מסכימה משיבה 1 לבקשתו של העובד הספציפי - המבקש.

ב"כ המבקש ציין כי מייצג הוא אך את המבקש, ועסקינן בבקשה של עובד ספציפי ולא של שאר עובדי המשיבה 1.

המבקש עבד בחברה והגיש את כל המסמכים בהתאם להחלטת כב' השו' פוזננסקי, לרבות פסק דינו של ביה"ד לעבודה, ובחובו זכות מוכרעת. המדינה עצמה, בהסכמתה למתווה שבהחלטת השו' פוזננסקי הסכימה לוותר על ההכרעה של סוף ההליך לפי הפסיקה של בית המשפט העליון. **"פניתי לפרקליטות מספר פעמים, גם לפני הדיון בבית הדין לעבודה ואמרתי שיש החלטה ולא עשו כלום ולא הגישו בקשה לבית המשפט שלא סיימו את החקירה, ולבקש הארכה והיו אומרים יש הרבה תיקים ויש עומס אולם אפילו את זה לא עשו".**

8. בגמר הדיון, הפצרתי בצדדים להגיע להסכמה כזו או אחרת, באשר למבקש, שלו זכות מוכרעת עלי פסק דינו של ביה"ד האזורי לעבודה. המתנתי להודעת הצדדים, וזו לא אחרה להגיע. ב"כ המשיבה 2 חזר על טיעוני המדינה, וציין בשולי הודעתו כי במישור המהותי והעקרוני, בשים לב להשלכות הרחב ונסיבותיו הפרטניות של המבקש לא ניתן להיעתר לבקשתו באופן מלא או חלקי.

גם תגובתו של ב"כ המבקש לא אחרה להגיע וזה חזר על טיעונו עלי הדיון הממצה שקיימתי, במעמד הצדדים.

דיון והכרעה

9. לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, הבקשה והתגובות השונות, בשים לב להשתלשלות ההליך, חלוף הזמן מאז הפכה החקירה לגלויה, **ובעיקר** החלטתה של כב' השו' פוזננסקי ופסק דינו של ביה"ד לעבודה - דין הבקשה להתקבל חלקית.

10. אין מחלוקת בין הצדדים כי המבקש שימש כעובד במשיבה 1.

בדיון שהתקיים לפניי לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי בידי המבקש, כעובד המשיבה 1, זכות מוכרעת

בדבר זכויותיו.

עניינו של המבקש שונה מיתר עובדי המשיבה 1, שכן עניינו הוכרע ע"י ביה"ד לעבודה.

אין מחלוקת בין הצדדים כי בהחלטתה של כב' השו' פוזננסקי מיום 30.6.16, נוצר מנגנון לתשלום משכורת חודש דצמבר 2015 (מועד הפרוץ) של עובדי משיבה 1 והפיצויים, מתוך הכספים התפוסים בצווים זמניים לצורך חילוט עתידי, **כבר בעת הזו** - דהיינו בתוך 30 ימים מיום הגשת המסמכים והתצהיר, והכל לפי בדיקתה של המשיבה 2.

אין מחלוקת כי המבקש פנה למשיבה 2 עם כל המסמכים הדרושים, יתרה מכך הציג פסק דין שניתן לזכותו בביה"ד לעבודה.

אשר על כן, המבקש עמד במתווה שקבעה כב' השו' פוזננסקי, מתווה מוסכם, ואף מעבר לכך, בשים לב לפסק דינו של ביה"ד האזורי לעבודה.

11. המתווה האמור לא שלל זכותם של עובדים, שהינם עובדים "אמיתיים", דהיינו שאינם רשומים פיקטיבית, הגם שנחקרו כחשודים בפרשייה זו, לתשלום שכר עבודה, לו זכאים כדין.

ודוק, הפרוץ אירע בחודש דצמבר 2015, מאז, לפי חישוב פשוט, ניתנה למדינה, למצער, ארכה שלישית להארכת צווי התפיסה השונים.

בפרשיות סבוכות ומורכבות, עמוסות חומרי חקירה, הקרויות לעיתים: "**מגה תיק**", על התביעה הכללית ליתן החלטות ביניים במהלך השתלשלות ההליך והחקירה.

באמצעות "כפל תיק", שאחד מצוי בידי התביעה והתיק העיקרי מצוי ביחידה החוקרת במסגרת השלמות החקירה, מתקדמים **ומקדמים** את כל הסוגיות שעל הפרק.

"במגה תיקים", לא ניתן להמתין עם כל ההחלטות עד לסוף ההליך.

עמד על כך, התובע המלומד, בדיון שקיימתי לפני: "**אולם במגה תיקים, השיקול הראייתי הוא רק אחד מהשיקולים, ובין היתר שיקולים של כמות נאשמים שניתן להגיש בכתב אישום אחד, ולעיתים קרובות מתקבלת החלטה להתמקד בנאשמים עיקריים ולוותר על הגשת כתב אישום נגד נאשמים אחרים.**"

12. לא בכדי שאלתי, במהלך הדיון שהתקיים לפניי, האם בכוונת המשיבה 2 להגיש כתב אישום, גם כנגד המבקש. יש בכך, לדידי, להשליך על קיומם של "טעמים מיוחדים", אם לאו, בשאלת הצו הזמני או החילוט העתידי. תשובה מספקת לא קבלתי.

ודוק, מעיין בפרוטוקול הדיון שהתקיים בביה"ד האזורי לעבודה התרשמתי כי ראיות הנוגעות לשכר העבודה

וזכויותיו של המבקש, **או לשלילתן** לא הוצגו לביה"ד ע"י המשיבה 2.

חזקה על ביה"ד האזורי לעבודה כי ערך בדיקה בדבר זכויותיו של המבקש, ופסק דינו מדבר בעד עצמו.

13. ער אני לפסיקה שיצאה תחת ידיו של בית המשפט העליון בעניין ע"פ 1428/08 **חורש ואח' נ' מדינת ישראל (25.3.09); ע"א 8679/06 חביץ נ' מדינת ישראל ואח' (30.12.08).**

אכן, קיימים שני מסלולים מקבילים, באשר לחילוט ובתוך כך התנגדות לחילוט לפי חוק איסור הלבנת הון. הראשון הקבוע בסעיף 21(א) לחוק, לפיו סמכות החילוט הינה בשיקול הדעת של בית המשפט, הכלל הוא חילוט והחריג הינו אם מצא בית המשפט נימוקים מיוחדים שלא לעשות כן. מסלול זה כולל זכות שימוע כאמור בסעיף 21(ד) לחוק, לרבות למי שטוען לזכות ברכוש, להשמיע טענותיו לעניין ההתנגדות לחילוט.

המסלול השני קבוע בסעיף 36 לפקודת הסמים ומוחל הוא על ההסדר הקבוע בחוק איסור הלבנת הון דרך סעיף 23 לחוק. המסלול השני אינו תלוי בשיקול דעתו של בית המשפט, ומקום בו הוכיח "הטוען לזכות ברכוש" ניקיון כפיים, במובן המצוי בסעיף, לא יורה בית המשפט על החילוט.

הלכת בש"פ 6817/07 **מדינת ישראל נ' סיטבון (31.10.07)**, דנה במסלול השני, ושם נקבע, בין היתר, כי הטוען לזכות ברכוש הוא בעל זכות קניינית בנכס.

בית המשפט העליון **בהלכת חביץ** לעיל הרחיב את התיבה "הטוען לזכות ברכוש", באשר למסלול הראשון, כך שמקיפה היא את כל בעלי הזכויות במסת הנכסים הכללית של הנידון, ולא רק בעלי זכויות קניין ברכוש התפוס. בית המשפט העליון הגדיר זאת באשר למי שלזכותו ישנה "זכות מוכרעת" **"ביחס למסת הנכסים הכללית, או מקצת הימנה...יצוין כי בכך יש להפחית בצורה ניכרת מהחשש שנזכר בפרשת סיטבון מפני תרמיות וניסיונות להברחת נכסים שעלולים להתאפשר עקב הגמשת הנגישות לרכוש המיועד לחילוט"** - ראו דבריו של המשנה לנשיאה, כתוארו ד"א, כב' השופט רבלין.

כב' השופט רבלין, במסגרת **הלכת חביץ**, עמד על התיבה "נימוקים מיוחדים" עלי חוק איסור הלבנת הון, והסביר כי עצם הפגיעה לנושה מחילוט רכושו של הנידון אינה עולה כשלעצמה כדי נימוק מיוחד המצדיק מניעת חילוט. פגיעה זו היא המחיר המובנה של הסדר חילוט אפקטיבי בעבירות של הלבנת הון. **"על נושים הטוענים לנימוקים מיוחדים להצביע על פגיעה החורגת מעבר לפגיעה המובנית מאליה בהם, אף אם היא קשה"**.

יחד עם זאת, מצוין כב' השו' רבלין, כהאי לישנא: **"לא באנו למצות את המקרים שעשויים להוות נימוק מיוחד המצדיק מניעת חילוט"**.

במקרה הספציפי **בהלכת חביץ** לנושים היתה זכות אובליגטורית ולא זכות קניינית, עם זאת הוכרה זכותם כנפגעי עבירה להקטין את תוצאת הפגיעה שהוסבה להם והדבר עלה כטעם מיוחד שגבר על זכות החילוט של המדינה בנכסים.

בפסק הדין בעניין **חורש** נקבע הכלל כי העיתוי לעריכת האיזון בין היסודות המתחרים, בשאלת החילוט, אם לאו, המשקל והמידה שיש ליתן לכל אחד מהם, לרבות גורל האישומים ונסיבות הפרשה הינו בסופו של הליך הפלילי. משכך **"כל עוד אין אנו נדרשים להכרעה סופית בסוגיית החילוט אלא מצויים בשלב ביניים מקדמי, לא בשלה העת לתור אחר טעמים מיוחדים"** להעדפתו של נושה כזה או אחר.

14. אכן, זהו הכלל, יחד עם זאת חדשות לבקרים, מוגשות לבתי המשפט השלום בארצנו, בקשות להחזרת תפוסים, באשר לנכסים התפוסים במסגרת צווי מניעה כאלה או אחרים, המיועדים לחילוט בסופו של הליך. בתי המשפט, בהסכמת הצדדים וגם שלא בהסכמה, מכריעים בבקשות, במסגרת הליכי הביניים ובתוך כך מורים לעיתים על שחרורם של חלק מהנכסים.

"על מנת למנוע פגיעה בקניינו של אדם שאינו צד להליך הפלילי וטוען לזכות ברכוש לגביו מתבקשים הסעדים הזמניים, ואף על פי שהדבר לא הוסדר בחוק, נקבע כי לטוען לזכות ברכוש מעמד כבר בשלב הדיון בסעדים הזמניים ברכוש - בש"פ 6159/01 אבו עמר נ' מדינת ישראל (8.10.01)" - ראו הלכת סיטבון, פסקה 37.

במקרה שלפנינו, במסגרת המתווה שנקבע בהחלטת כב' השו' פוזננסקי, הוסכם כי ישולמו משכורות העובדים לחודש דצמבר 2015 והפיצויים, בתוך 30 ימים ממועד העברת המסמכים השונים, ובהינתן שהמשיבה 2 תמצא כי יש לשלם את המשכורת.

הנה לנו מתווה, מוסכם, שהינו חריג לכלל שנקבע בפסק הדין בעניין חורש.

יש לשבח את המדינה כי ערה היא לזכויות העובדים ולצורך למנוע מהם התדיינויות ארוכות והמתנה של **שנים** עד לסיומו של ההליך הפלילי. הליך שנתפתח בחקירה גלויה בדצמבר 2015, כתב האישום לא נראה באופק, ניתנו, למצער, 3 ארכות להארכת צווי התפיסה ותלוי ועומד המה בפני השלמת חקירה **שלישית** במשטרת ישראל - הונאה תל אביב.

ודוק, יש לזכור כי גם הליך החילוט, במסגרת ההליך הפלילי, עלול להמשך זמן רב, שכן יש סמכות לבית המשפט הפלילי, ככל שהדברים מורכבים ומצריכים זמן, להעביר הדיון לפסים של חילוט אזרחי כסמכותו עלי סעיף 21(ה) לחוק איסור הלבנת הון.

15. עובד הינו **נושה מיוחד**, במובן זה, שזכויותיו קוגנטיות וקבועות עלי חוקי העבודה.

אין להתנות על זכויותיו של עובד במדינת ישראל.

לעובד, ככזה, יש דין קדימה, בעניין שכר עבודה על פני שאר חובות המעסיק, כך למשל לפי סעיף 78 לפקודת פשיטת הרגל [נוסח חדש], תש"ם - 1980 ולפי סעיף 354 לפקודת החברות [נוסח חדש], תשמ"ג - 1983, לעניין פירוק חברה.

אכן, "התחרות בין המדינה כמחלטת לבין צד שלישי שהינו "טוען לזכות ברכוש" נמצאת על קו התפר שבין המשפט הפלילי והמשפט האזרחי. מורכבותו של מפגש זה נובעת מכך שהוא מערב מערכות דינים שונות המושתתות על תפישות ואינטרסים שונים" - הלכת סיטבון, פסקה 46.

לאור מעמדו של העובד, במשפט העבודה בארצנו, והצורך להגן עליו, בשים לב לדין המקנה לשכר העבודה קדימות על פני שאר חובות המעסיק, יש לשאוף לכך שהמדינה תהא קשובה לבקשת עובד לקבלת שכר עבודה, עת מטה לחמו נגדע באחת, בעטיה של חקירה פלילית כנגד מעבידו ותפיסת נכסיו.

ככל שקיימים נכסים **מספיקים** מבחינת היכולת להיפרע, ראוי כי עובדים שלהם זכות מוכרעת, יקבלו שכרם מתוך נכסי המעביד התפוסים בצווים זמניים, כנושים מיוחדים, **כבר בהליכי הביניים**, מבלי צורך להמתין, לסוף ההליך הפלילי ולגורלה של החלטת החילוט.

ודוק, כל מקרה לגופו ולנסיבותיו, עם זאת, בתוך שיקוליה של המדינה לתפיסת נכסים ולהארכת צווי תפיסה - עליה ליתן **משקל יתר** לזכויות עובדי המעסיק, שנכסיו תפוסים ולשכר עבודתם.

הפתרון, אליו כיוונה המדינה בהודעתה לכב' השו' פוזננסקי מיום 1.2.17, בסעיף 17, לפיו קיימת אפשרות שהעובדים יבקשו פירוקה של המשיבה 1, או-אז יוכלו לבקש פירעון נשייתם מהמוסד לביטוח לאומי "מבלי לחייב כמובן שיקול דעת המוסד" - אינו חף מקשיים, סרבול והתמשכות הליכים.

יטען הטוען כי המשיבה 1 ומנהליה, שלזכותם עומדת חזקת החפות, בהליך מקדמי שכזה, בשים לב שהתיק מצוי אך בהשלמת חקירה, יכולה להתנגד להליך או שמא לטעון כי הכספים בנמצא - תתכבד המדינה "ותפשיר" חלקם לטובת שכר העבודה לעובדיה, חלף פירוקה. ודוק, "חדלות הפירעון" או "המניעה" נוצרה בעטיה של החקירה, המנוהלת ע"י המשטרה, כל שכן הדברים נתונים לשיקול הדעת של המוסד לביטוח לאומי, וכרוכים, בהתארגנות, הקצאת משאבים מצד העובדים להליך וייצוג.

16. יש לזכור כי עניין לנו בהליך ביניים בו הנכסים תפוסים במסגרת סעדים זמניים:

"הסעד הזמני מיועד אפוא לאפשר מימושן של תכליות החילוט. יחד עם זאת ברי, כי בית המשפט הדין בבקשה למתן סעדים זמניים יעשה כן בזהירות המתבקשת מהפגיעה בקניינו של הנאשם, שמוחזק בשלב זה כחף, ונוכח האפשרות שבסופו של ההליך לא יוחלט על חילוט הרכוש. כפי שנפסק כבר בעבר, תפישת רכוש על מנת להבטיח את אפשרות החילוט בעתיד, בשלב בו ההליך הפלילי עודו מתנהל ולנאשם עומדת חזקת חפות, הינה צעד דרסטי השולל מבעל

הרכוש את האפשרות לעשות שימוש בקניינו, לעיתים למשך תקופה ארוכה. לפיכך אם ניתן לנקוט אמצעים "חלופיים" שדי בהם כדי להבטיח את אפשרות החילוט או השגת תכליתו בעתיד, תוך פגיעה פחותה בקניינו של בעל הרכוש, יש להעדיף על פני סעד זמני של תפיסת הרכוש והחזקתו עד תום ההליך המשפטי" - בש"פ 6817/07 מדינת ישראל נ' סיטבון (31.10.07).

לדידי, הדברים נכונים מקל וחומר גם כלפי צדדים שלישיים, הטוענים לזכות ברכוש, ובמיוחד עובדים שהינם בבחינת "נושה מיוחד".

מן הכלל אל הפרט

17. אין מחלוקת כי המבקש שימש כעובד במשיבה 1.

אין מחלוקת כי לו זכות מכרעת, במשמעות **הלכת חביץ**, בדבר שכר עבודה, פיצויי פיטורין ושאר זכויות, המגיעות לו כדין.

פסק הדין של ביה"ד לעבודה מדבר בעד עצמו.

מבחינת מהות הזכויות - הדברים הוכרעו, נותרה סוגיית היישום והעיתוי.

כב' השו' פוזננסקי, בהסכמת הצדדים, יצרה מנגנון לתשלום שכר העבודה של חודש דצמבר 2015 ופיצויי הפיטורין, כאשר התשלום ייעשה בתוך 30 ימים, ממועד הגשת המסמכים, והכל לפי בדיקת המשיבה 2.

מועד זה חלף עבר. המבקש עמד במתווה החלטת כב' השו' פוזננסקי, הן בהגשת המסמכים והן בהמצאת פסק דין שניתן לזכותו בביה"ד לעבודה, באשר לזכויותיו עלי דין המגיעות לו מהמשיבה 1 - דהיינו בידיו זכות מוכרעת.

18. המתווה המוסכם, עלי החלטת כב' השו' פוזננסקי, מיום 30.6.16, עולה בגדר "טעם מיוחד", שכן עניין לנו במתווה מוסכם, שתכליתו, **שלא** להמתין עם עובדי המשיבה 1 עד לסוף ההליך הפלילי.

רוצה לומר, בהסכמתה של המדינה למתווה, **ויש לשבח את המדינה על כך, וכך ראוי גם להבא בתיקים אחרים**, יש משום הסכמה כי עסקינן בטעם מיוחד, שכן אם מסמכי העובד ימצאו תקינים אזי המדינה "תפשיר" מהכספים המוקפאים ותשלם לו את שכרו, בתוך 30 ימים, במסגרת הליך הביניים מבלי להמתין לסיום ההליך הפלילי.

אכן, זכותה של המשיבה 2, לעכב או שלא לשלם מהכספים התפוסים, שכר עבודה ופיצויים לעובד כזה או אחר, ככל שעסקינן בעובד פיקטיבי, או ככל שמדובר בעובד שקיימות לגביו סתירות באשר לנתוני השכר אל מול דיווחי המשיבה 2 לרשויות.

ככל שמדובר בעובד שזכותו הוכרעה באמצעות פסק דין של ביה"ד לעבודה, אין לעכב עוד את שכרו ופיצוייו.

מתווה כב' השו' פוזננסקי אינו כולל תנאים סוציאליים נוספים כגון פדיון ימי חופשה ודמי הבראה, ומכאן אני קובע כי אלמנטים אלה לא נכללו במתווה המוסכם. במתווה המוסכם נכלל שכר העבודה של חודש דצמבר 2015 ופיצויי הפיטורין - הא ותו לא.

יש לזכור כי חילוט איננו עונש, ובענייננו מכון הוא למשיבה 1 ולמנהליה.

המבקש שלפני, איננו בעל החברה או מנהל בה, אינו בעל שליטה ואינו מחזיק במניותיה.

אכן, התובע המלומד, ציין כי המדובר בעובד ששימש מפקח, דרג ביניים, שנחקר כחשוד, עם זאת לא קבלתי תשובה לשאלתי, האם יוגש כנגד עובד זה כתב אישום, אם לאו.

האיזון הראוי, בין זכותה של המדינה לחילוט עתידי לבין זכות המבקש לשכר עבודה, בנסיבותיו של ההליך שבפני, הינו באימוצו של מתווה כב' השו' פוזננסקי ויישומו של פסק הדין של ביה"ד לעבודה, בהתאם למתווה, תוך מתן ארכה סבירה.

במהלך ארכה זו, תוכל המשיבה 2 להכריע סופית, **במנותק** מהחלטתי זו, בדבר גורלו של המבקש ביחס להליך הפלילי. ככל שתחליט המשיבה 2, שלא יוגש כנגדו כתב אישום, "תפשיר" מהכספים המוקפאים ותשלם שכרו ופיצויי פיטורין.

ככל שתחליט בתוך תקופת הארכה כי בכוונתה להגיש כנגד המבקש כתב אישום, בכפוף לשימוע, או-אז תוכל לדחות התשלום לסוף ההליך הפלילי במסגרת בקשת החילוט.

דוק, כבר ציינתי כי בתיקים רחבי היקף (מגה תיקים) יש ליתן הכרעות ביניים, "**במיוחד שעה שמדובר בשכר עבודה שהינו מטה לחמו**" של המבקש, כפי שקבע ביה"ד האזורי לעבודה בהחלטתו מיום 25.10.16.

סוף דבר

19. הבקשה מתקבלת חלקית, במובן זה שאני מורה למשיבה 2, להעביר למבקש, מתוך הנכסים שנתפסו מהמשיבה 1, שכר עבודתו בסכום של 7500 ₪ ופיצויי פיטורין בסכום 7500 ₪, בהתאם למתווה כב' השו' פוזננסקי וכמפורט בפסק דינו של ביה"ד לעבודה, ובסך כולל: **15,000 ₪, וזאת בתוך 45 ימים מהיום.**

ככל שבתקופה זו יוכרע עניינו של המבקש, באשר להגשת כתב אישום כנגדו, בכפוף לשימוע - סכום זה לא ישולם בעיתוי הנוכחי וידחה לשלב סיום ההליך הפלילי, במסגרת בקשת החילוט, ויוכרע, כמו גם יתר

הזכויות ע"י בית המשפט שידון בתיק העיקרי, ככל שהליך שכזה יוגש.

20. בשולי הדברים אציין כי הבקשה שהונחה לפניי הינה בקשה **ספציפית** של עובד, בעל זכות מוכרעת מתוקף פסק דינו של ביה"ד האזורי לעבודה.

לא הכרעתי בעניינם של יתר עובדי המשיבה 1, **ואין** בהחלטתי כדי להשליך על ענייניהם.

זכות ערר כדין.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, י"ד אדר תשע"ז, 12 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.